

ŽELIVÁČEK PRO ROK 1999 NAPSALI:

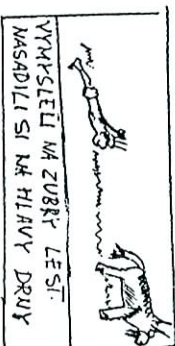
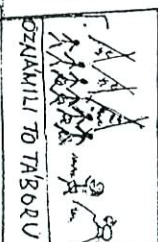
Marek Schätferling, Mikuláš Burgr, Tereza Rumlenová,

Veronika Daňhelová a Petra Cirusová

Dohromady z jejich zápisů sepsala Adélka Borová.

Přepsala – Jana Beranová

Zalomil – Michal Pták Neděla

TÁBOR LUKAVEC 1999

Čtvrtek – 1. 7.

Odjezd na tábor byl velice chaotickou událostí, neboť jeho tradiční místo v Hloučtině bylo naprosto nečekaně přesunuto někam na Opatov, což, jak se ukázalo, bylo pro někoho značnou překážkou. Na konec jsme přeci jen relativně v plném počtu (chybělo pouze 5 dětí), odjeli na náš skvělý tábor.

V autobusech jsme si samozřejmě začali vyprávět historky z uplynulého roku, a tak cesta uběhla rychle.

U křížku už na nás nadšeně mávala Hej – flák – parta (Z Hej – rup – party ji takto trefně přejmenoval černý fantom a Mikuláš) a pomohla nám s věcmi. A už tu byl obvyklý zmatek týkající se zařazení do oddílů. Na táborovém náměstí se válely bezpřízorné děti. A psi. Dramatické přesuny se vyhnuly pouze malým dětem, neboť ty tvoří pouze 1 oddíl, který se zde stejně dělí na 2 družiny. Vlastňovky a Orlici. Tedy vlastně letos jsou to Lvíčata a Sluňata, což bylo pro zbytek tábora zdrojem značné ho veselí, ale nikomu se bohužel nepodařilo vypátrat, co vedlo Aničku k této drastické změně. U ostatních se nezměnilo nic – Lišky, Ještěrky, Sojky a Vici, Havrani, Bobři, Medvědi. Následovalo vybalování, na kterém nebylo nic zajímavého. Pak byl krátký nástup kde nám vedoucí připomněli, jak se jmenují. Máme teď nového vedoucího tábora, neboť Michal Weigel senior odchází na odpočinek a své místo předat svěžímu Honzovi Mládkovi.

Pátek – 2. 7.

Ráno nás probudila Kolomajznova trubka, která nám po celý ten dlouhý rok chyběla. Pak jsme byli dostrkáni k potoku, kde nás vedoucí přinutili provést ranní hygienu. Po snídani, která byla tak dobrá, že ji nemohl připravit nikdo jiný než Ještěrky, se Medvědi s Havranama vydali do „elka“ hrát rozdupku a nabodávat se na trojnožku. Sojky šly ke Koničkovi, kde obtiskovaly ruce a nohy na papír, aby z nich nakonec nemohly smýt barvu. Pak se ale se špiňou smířily a vesele šly hrát oblibené hry jako tanec na kládě a sardele, při nichž se Týna schovala na strom a nikdo ji nemohl najít. Ještěrky a Bobři byli zaneprázdnění službami v táboře, a tak jim na hry nezbyl čas. Malí šli do lesa ke kopaninám. Anička doporučila Markovi Vaněčkovi ať si na túrýmu vezme kapesník a on si nacpal do batůžku 16 balíčků (půjčil si i od Čendy). V kopaninách si stavěli domečky a Max Hermel podkopal pul lesa s argumentem, že pokládá elektriku.

Po chutném obědě si šli Medvědi naaranžovat své Pohřebiště, Sojky šly hledat písnička, ze kterých pak měly složit text. Výsledek jejich práce můžete zhodnotit sami: „Sojky jsou nejlepší, a proto zvíťezí.“ Ještěrky si zase vyrobili živou klouzačku pomocí valení sudů.

Večer pak bylo zahájení naší pravěké hry. Hromovládce nebyl spokojen s obětími dary a vzal nám oheň. Naším úkolem je získat ho zpět.

Úterý 20. 7.

Dnes nás čeká memoriál PB + PB + OŠ, tedy závod, na který se všichni připravují celý tábor. Trasa vedla k Lídě, kde jsme poznávali květiny, dále na hřiště stavět stan, potom rychle ke Kamčce a uzlovačkám, následoval dlouhý běh až k hornímu cípu lesa, kde byla připravená Tereza a mapové značky. Následoval pokaždé združující azimut, po vymotání jsme běželi k Adéle, abychom poznali naše hrady a zámků. No a potom už následovala morseovka, a všemi oblíbená kimovka. Odpoledne jsme strávili natáčením táborového filmu a pak jsme šli příjemně utahaní spát, ovšem ne na dlouho. V půlnoci jsme byly probuzeni a se zavazanými očima odvezeni do neznáma, odkud jsme hledali cestu zpět do tábora. Jako zážrakem ji naši všichni.

Středa 21. 7.

Čeká nás poslední etapa. Cesta vedla přes Čáslavsko do Starých Práchnan, ke kopaninám, do Staré Obory na kvótu 582. Tam ale nikdo nic nenašel, a tak po dvou a půlhodinové přestávce jsme museli poprosit v táboře o pomoc. Cesta byla dlouhá, předlouhá (Horní Lhota – Mezilesí – neznámé místo, které se ani nevešlo do mapy – Stražiště, kde byl oheň). Posvátný oheň jako první objevili Medvědi. Večer jsme oheň slavnostně předali teď už spokojenému Hromovládkovi.

Čtvrtek 22. 7.

Vzbudili jsme se do posledního táborového dne, neboť zítřka již tábor končí, takže zase za rok...

Čtvrtek 15. 7.

Dnes ráno jsme se probudili v dobré náladě, neboť budíček byl posunutý o hodinu. Bohužel Ještěřky z tohoto ranního křidu vytrhli nepříjemný úkol – uklidit mnohaletý neporádek utvořený kolem táborového kruhu. Sojky si odešly hrát, Vici trávili den v kuchyni a po Bobrech nebylo ani vidu ani slechu.

Pátek 16. 7.

Ráno vykouklo ze stanů mnoho zelených obličejů, neboť v noci se, z nám neznámých příčin udělalo celému táboru špatně. Sojky tuto svou barvu ještě vylepšily a odebraly se na třešně, kde se rozhodly, že přespí ještě další noc mimo tábor, a tak po večeři přemluvily Vlký a narušily naši už teď opět kompletní sestavu.

Sobota 17. 7.

Dnešní den jsme zasvětili olympijským hrám. Když už byly Ještěřky dostatečně vysportované, vyjely si na lodičky. Idujku ovšem záhy překazili nemožní Havrani, které nenapadlo nic vtipnějšího, než lodičky převrhnout. Medvědi mezitím připravovali táborák, který byl čimsi zvláštní: bylo to způsobeno tvarem. Zavrhlí totiž běžnou pyramidu a postavili pagodu. Táborák pak dlouho nechtěl chytnout a vzplanul až po dlouhém přemlouvání.

Neděle 18. 7.

Na dnešek byl vytyčen jasný plán – celodenní výlet, odchod, který se kapánek opozdil kvůli škrábání brambor, oddělil tlupu Havranů od ostatních. Havrani totiž šli trochu jindy než ostatní. A kam nás vlastně cesta zavedla? No přece do Křešina. Tam jsme se svalili u rybníka a začali s osvěžující koupelí. Jen občas si někdo odskočil do nedaleké aleje na třešně. Odpoledne jsme si zahráli etapovku a potom tentokrát i s Havrany odešli do tábora. Tam jsme už jen povečeřeli a šli si lehnout.

Pondělí 19. 7.

Poměrně vydatná snídaně již předznamenala následující program. Běželi jsme Hancin běh. Letos vedla trasa přes tábor k lesu, po polní cestě nahoru k „elku“, do zadu po poli dolů, přes les a nakonec přes louku zpět do tábora. Hned po hromadném startu se do čela závodu dostal Filip Hanuš s Marínem Novákem. Více sil měl přes svou zlomenou ruku Filip. Odpoledne jsme běželi Bambusův poklad, který nás všechny vyčerpal, a tak po návratu někteří jedinci Bambuse ztloukli!

Sobota – 3. 7.

Dnes se nám dostalo skvělého darčku od Honzy Kolomazníka v podobě proměškaného budíčku (o celé 4 minuty!) Tento krásný slunný den jsme začali morseovkou. Velcí byli rozděleni na 2 skupiny, přičemž v první byl na začátku jen Marek Sch.. a Mikuláš, což působilo poněkud komicky. Z malých to nejlépe ško! Filipce Pavlovské a Tereze Rajdlové. Odpoledne jsme běželi poklad. Většina z nás to zvládla – tedy všichni až na Bucharovce. Večer nás čekal táborák

Neděle – 4. 7.

V neděli se nedělá. To ví každé malé dítě. Kromě Sojek, které ochotně vyskočily ze spacáků už před budíčkem, aby nám mohly přichystat chutnou snídani. Přjemně najedeni a naladěni jsme se rozutekli k vodě. Bobří a Medvědi se prošli až do Lukavce k rybníku, Ještěřky Lišky a Havrani si vystáči se saunou. Potom si zahráli hry, při kterých se museli všelijak objímat a zábrany padaly jedna za druhou. Vici si vzali příklad z pracovitých Sojek a také nesešli s rukama v klíně. Až do oběda štipali dříví. Při našich cestách k Lukaveckému rybníku jsme postupně pánovi u pumpy vykoupli všechny zmrzliny. Snad si do příště obstará další. Večer jsme si zahráli vtipnou jipovu etapu, která začínala prokoumanou šifrou. Ale protože jsme chytré hlavy, když nám dal jipo nápovědy, šifru jsme zdárně vyluštili. Přece! jsme však mamuty neuložili! Kde jsme udělali chybu, nikdo neví. Místo kořisti jsme šli spát. Snad to bude příště lepší.

Pondělí 5. 7.

Glo, glo, glo... tak bychom mohli stručně vystihnout dnešní den. Ano, správně, poznali jste, byla vodní etapa. Ta se skládala ze 4 částí: Bídlení, rybolov, velrybolov a plavání. V bídlování bídlovaly Sojky proti Liškám, jejichž bídlaček bídloval tak náruživě, že i s bídlem vbídlou do vody, kde se zabýdli. Ještěřky málem přišly o své bídlo v bahně. Našestí Vendula po obětavém skoku do vody zachránila. Podle očitého svědka (Kamci. S.) vše proběhlo následovně: „Bídelníkem jsme jednohlasně jmenovali Alici, která toho později ovšem velmi litovala. Bořila bídlo do bahna, až byla celá unavená, jak se najednou zapomněla pusit a držela se bídla až moc dlouho, následovalo plesknutí a jáčavý checht čimulů na břehu.“ Druhá soutěž, rybolov, se konala v sauně. Úkolem bylo hupnout do vody, kterou Marek Sch. tituloval tekutým dusíkem, a vytáhnout rybu. Ryby byly různě budované sklenice od přesnádávek. Třetí a nejnebezpečnější soutěž spočívala v přetáhnutí klády představující velrybu na břehu, a to za pomoci sekery. Po obědě, kdy se vedro stále stupňovalo a stávalo se nesnesitelné, konala se poslední část vodní etapy. Trochu netradiční plavecké závody ve vestách. Při odchodu se pobýt u rybníka zvrhl v bitvu. Chlapcům se po-

vedlo naházet děvčata do vody jistě jen proto, ač byli v přesíle. V podvečer pro nás Jipo připravil dokončení včerejšího nevydařeného lovu na manuty.

Úterý 6. 7.

Díky Janu Husovi jsme vstávali o hodinu později. Tradice státních svátků jako volných dnů dorazila už i k nám do lesů. Po snídani se celý tábor vypravil na nepřátelský fotbalový západ proti Lukavečákům, až na Lišky, které trávily den o hrncích. Zápas jsme prohráli, takže už se o něm nebudeme zmiňovat. Pak se ale stalo něco, co nás všechny vyvedlo z míry. Začalo pršet. Neposlušné mraky nám pokazily pláň na zbytek dne. Tak jsme schovaní pod plachtami svých stanů čekali na sluníčko, které nás už bohužel nenavštívilo.

Středa 7. 7.

Dnes jsme se vydali po stopách blanických rytířů. Jak jste jistě vytušili, cílem našeho celodenního výletu byla pověstná „hora“ Blaník. Celou cestu nám bylo chvillemi vedro a chvílemi zima, samo počasí se nemohlo rozhodnout, jestli má pršet nebo nikoli. z rozhledny jsme si prohlédli široké daleké okolí. Náš tábor jsme ale neobjevili, zřejmě proto, že jsme s sebou neměli dalekohled. Cesta zpět se zkomplikovala tím, že se tábor svévolně rozdělil na 2 skupinky a každá vyrazila jiným směrem. Cestu domů našťástí naši všichni: Kamča cestou vyhlásila soutěž o největší puchýř, ale po návratu jsme byly tak unaveni, že k vyhlášení vítěze nedošlo.

Čtvrtek 8. 7.

Ráno jsme vstávali plni elánu do dalšího dne, déšť ale naše nadšení spláchnul, PO rádboby normálním nástupu jsme se odebrali do úschovny škrábat brambory. Tam se strhla bitka, abychom si to mokro užili i v suchu. Nakonec přešlo celý den. Přesto se Ještěrky, Sojky a později i Bobři vydali do Lukavce, aby zjistili, že už mají všude zavřeno a mohli se vrátit do tábora. K večeru jsme si ještě zahálhologii úschovně a usnuli jsme za bubnování kapek.

Pátek 9. 7.

Ráno jsme vstali s nepřijemným zjištěním, že se počasí přes nos nezměnilo. Úspěšně jsme se propršeli až k odpolední. Když už toho deště bylo dost, vedoucí nás rozdělili do skupin a běželi jsme poklad. Bohužel už v Bezděkově mnohým z nás nastaly problémy. Protože jsme nevěděli, jakou šifru otevřít, každý si otevřel, jakou chtěl. A tak se stalo, že někteří byli diskvalifikováni, neboť otevřeli falešnou zprávu. Večer jsme si spravili náladu další etapkou

Sobota 10. 7.

Ta ta ta tá... Honza Kolomazník odtroubil notoricky známý budíček. Po něm jsme stejně obyčejně vstali a úplně normálně jsme si vyčistili zuby. Potom následovala naprosto všední snídání. Následný čas si každý vyplnil podle vedoucího svého oddílu. Dále jsme se sešli na obyčejném obědě. No a potom? Potom se dělo něco neobyčejného. Dozvěděli jsme se, že večeri si musíme uklohnit sami. Všichni jsme s tedy sebrali a hromadně odsunuli k pentagonu. Tam jsme vykopali díry do země a začali s přípravou špízů. Následující hodiny jsme už jen pekli, jedli smažili a hráli si. Pak jsme se došourali do tábora a zakončili den táborákem.

Neděle 11. 7.

Dnešní dopoledne bylo jako stvoření k fotografování. Každý z nás v sobě tedy našel kus svého fotografického já a hurá na lavičky. Než jsme se tam naskládali, byl čas k obědu. Nikomu tak nezbyl na nic čas. Naším odpoledním kolem bylo pečení hada. Nejdřív nám morseovka poslala do lesa pro suroviny. V lese byly dohledávky ve formě korálků, u kterých se všechny oddily sešly, a tak se šance být co nejdřív u ohnišť zvětšila i posledním Havranům. U ohně jsme smíchali vodu, mouku a uhnětli hada, abychom je co nejrychleji upekli. Někteří jedinci, např. Žůža Vojáčková, se stačili při iniciativním úklidu ohniště natolik popálit, že museli neprodleně do tábora. Večer jsme si ještě zahráli turnaj ve volejbalu a ringu.

Pondělí 12. 7.

Do dnešního rána se probudili pouze Medvědi s Liškami a Havrany, neboť ostatní odešli již v brzkých ranních hodinách na putování. Patříčně jsme užívali táborového klidu až na Medvědy, kteří měli plný pracky práce v kuchyni.

Úterý 13. 7.

V táboře se dnes spalo jako obyčejně. Vyrušil nás až neobyčejlý budíček, který byl poznamenán absencí táborového trubače. Nebyl tady vytrubován, ale vykřikován. Odpoledne uspořádala Kamča Scháf, etapku pod prozíravým názvem CVOP (= co víc o pravěku?). Byl to takový menší okruh osázený nízkými otázkami. Večerkami se pokusil zatroubit Buchar.

Středa 14. 7.

Dnes v táboře ustal i ten poslední nepatrný ruch, neboť všichni odešli na puták a ti, kteří si ho již několik dní užívají se vrátí až večer.